

Cuprins

I.	Sâmbătă, 6 iunie 1992, ora 8	9
II.	Luni, 6 aprilie 1992	21
III.	Marți, 7 aprilie	29
IV.	Miercuri, 8 aprilie	52
V.	Vineri, 10 aprilie	57
VI.	Miercuri, 15 aprilie	74
VII.	Miercuri, 15 aprilie, seară	84
VIII.	Vineri, 17 aprilie	92
IX.	Vineri, 24 aprilie	98
X.	Duminică, 3 mai	129
XI.	Vineri, 8 mai	133
XII.	Luni, 11 mai	142
XIII.	Sfârșit de mai	150
XIV.	Miercuri, 27 mai	157
XV.	Joi, 28 mai	167
XVI.	Sâmbătă, 6 iunie	196
XVII.	Sâmbătă, 6 iunie, ora 12	208
XVIII.	Joi, 11 iunie	213

Umberto Eco

Numărul zero

Traducere din limba italiană și note
de Ștefania Mincu

POLIROM
2015

VIII

Vineri, 17 aprilie

În zilele următoare, pe când fiecare-și făcea temele pentru acasă (cum le denumeam noi acum), Simei ne-a vorbit despre niște proiecte poate nu imediate, dar la care trebuia să începem să ne gândim.

— Încă nu știu dacă o să fie pentru numărul 0/1 sau pentru 0/2, cu toate că și pentru 0/1 mai avem încă multe pagini albe, nu spun că trebuie să începem cu șaiszeci de pagini precum *Corriere*, dar măcar douăzeci și patru va trebui să facem. Cu câteva dintre ele o rezolvăm cu publicitatea, faptul că nu ne-o dă nimeni nu contează, o luăm din alte ziare și ne facem că – iar prin asta îi inspirăm încredere viitorului comanditar, care poate întrezări un maldăr de câștiguri viitoare.

— Și o rubrică de decese, a sugerat Maia, și ăia-s tot bani buni. Lăsați-mă pe mine să le inventez. Ador să fac să moară personaje cu nume ciudate și cu

familii neconsolate, dar în special îmi plac, în cazul deceselor unor personalități, îndurerații colaterali, ăia cărora nu le pasă cine știe ce nici de defunct, nici de familie, dar care folosesc anunțul ca pe o ocazie de *name dropping*, ca să spună „vedeți că și eu îl cunoșteam”.

Pătrunzătoare ca de obicei. Însă după plimbarea din seara aia o țineam puțin la distanță și se ținea și ea deoparte, ne simțeam amândoi lipsiți de apărare.

— Bine, în ce privește decesele, zisese Simei, dar termină întâi horoscoapele. Însă tocmai mă gândeam la altă chestiune. Cazinourile, zic, sau, dat fiind că astăzi cazinou nu mai înseamnă același lucru, vechile case de toleranță. Eu mi le amintesc, eram deja adult în 1958 când le-au închis.

— Și eu eram major, zisese Braggadocio, și explorasem și eu unele dintre cazinourile astea.

— Nu zic de ăla din strada Chiaravalle, un adevărat bordel, cu pisoarele la intrare, ca să îngăduie găștii să se ușureze înainte...

— ...și cu matracucele alea șoldii care treceau așa, oblu și scoțând limba la soldații și la provincialii sperioși și cu matroana care striga haideti, băieți, ce, aici stăm să impletim la flanele...?

— Te rog, Braggadocio, e și o doamnă aici.

— Poate că, dacă trebuie să scrieți despre așa ceva, a reacționat Maia fără să se arate jenată, va trebui să spuneți că hetaire răscoapte treceau indolente,

arborând o mimică lascivă, prin fața unor clienți arzând de dorință...

— Bravo, Fresia, nu chiar în felul ăsta, dar bineînțeles că va trebui să găsim un limbaj mai delicat... Asta și pentru că eu eram fascinat de case mai respectabile, ca aia din San Giovanni sul Muro, toată stil Liberty, plină de intelectuali care se duceau acolo nu pentru sex (ziceau ei), ci pentru istoria artei...

— Sau aia din strada Fiori Chiari, în întregime Art Deco cu faianță multicoloră, zisese Braggadocio cu vocea voalată de nostalgie. Cine știe câți cititori de-ai noștri nu-și amintesc de ele.

— Iar ăia care încă nu erau majori pe vremea aceea le-au văzut în filmele lui Fellini, am amintit eu, fiindcă atunci când nu ai amintiri în memorie, le iei din artă.

— Te ocupi dumneata, Braggadocio, a concluzionat Simei, îmi faci o bucată frumoasă de atmosferă, gen frumoasele vremuri de odinioară nu erau chiar așa de rele.

— Dar de ce să redescoperim cazinourile? întrebam eu, cuprins de indoială. Dacă chestia asta îi poate ațâța pe bătrâiori, le-ar scandaliza pe bătrânele.

— Colonna, a zis Simei, o să-ți destăinui un lucru. După închiderea din '58, către anii '60 cineva cum-părase vechiul cazinou din via Fiori Chiari și făcuse din el un restaurant, foarte șic cu toată faianțaria aia

poliromă. Dar păstrasera una sau două cămăruțe cărora le auriseră bideele. Și dac-ai ști câte doamne excitate le cereau soților să viziteze ascunzișurile alea ca să înțeleagă ce se petrecea acolo pe timpuri... Apoi firește că treaba a funcționat doar pentru o bucată de vreme, așa că și doamnele s-au plictisit, sau poate că bucătăria nu era la înălțimea restului. Restaurantul s-a închis și gata cu povestea asta. Dar fii atent, eu mă gândesc la o pagină tematică, în stânga bucata scrisă de Braggadocio, în dreapta o anchetă despre degradarea bulevardelor de la periferie, indecența tipelor ăloră care fac trotuarul, încât seara nu poți să lași copiii să treacă pe-acolo. Nici un comentariu care să lege cele două fenomene, ci să-l lăsăm pe cititor să tragă concluziile, în adâncul inimii toți sunt de acord în privința unei reveniri la casele alea sănătoase de toleranță, femeile pentru ca soții să nu mai oprească pe centură ca să-și ia vreo prostituată și să le umple mașina de miros din ăla greșos de parfum ieftin, bărbații ca să se ducă și ei în vreun gang din ăla, iar dacă te vede careva, zici că treci și tu pe-acolo pentru culoarea locală, să zicem ca să admiri stilul Liberty. Cine-mi face ancheta despre pipițe?

Costanza zisese că avea să se-ngrijească el de asta și toți fuseseră de acord; să-ți petreci câteva nopți pe centură cheltuiai prea mult pe benzină și apoi riscai să dai peste vreo patrulă de la Moravuri.

În seara aia fusesem impresionat de privirea Maiei. Parcă-și dăduse seama că intrase în groapa cu șerpi. De aceea, lăsându-mi la o parte orice prudență, am așteptat-o să iasă, am stat câteva minute pe trotuar spunându-le celorlalți că trebuia să rămân în centru ca să trec pe la o farmacie – știam pe unde avea s-o ia – și am ajuns-o pe la jumătatea drumului.

— Eu am plecat de-aici, am plecat, mi-a spus aproape plângând și tremurând toată. La ce ziar am nimerit? Cel puțin prietenii mele calde nu făceau rău nimănui și cel mult îi îmbogățeau pe coaforii de damă, unde doamnele se duceau tocmai ca să citească revistutele mele.

— Maia, nu te formaliza, Simei face niște experimente mentale, nu înseamnă că vrea cu-adevărat să publice toate lucrurile alea. Ne aflăm într-o fază de concepție, se lansează niște ipoteze, scenarii, e o experiență frumoasă și nimeni nu ți-a cerut să te plimbi pe centură travestită în boarfă ca să intervievi vreuna dintre ele. Dar în seara asta toate îți merg pe dos, trebuie să încetezi să te mai gândești. Ce zici dac-am merge la cinema?

— La ăla de-acolo rulează un film pe care l-am văzut deja.

— Care ăla de-acolo?

— Ăla pe lângă care am trecut adineauri, de pe partea cealaltă a străzii.

— Păi eu te țineam de braț și mă uitam la tine, nu pe partea aialaltă a străzii. Știi că ești nostimă?

— Tu nu vezi niciodată lucrurile pe care le văd eu, a zis ea. Fie, hai la cinema, dar să cumpărăm un ziar și să vedem ce filme sunt.

Ne-am dus la un film din care nu mi-amintesc nimic, deoarece, simțind că Maia continua să tremure, la un moment dat i-am luat mâna, tot călduță și recunoscătoare, și am rămas așa ca doi logodnici, dar din ăia de pe timpul Mesei Rotunde care dormeau cu sabia între ei.

Când am condus-o iarăși către casă – și se mai liniștise puțin –, am sărutat-o fratern pe frunte, bătând-o afectuos pe obraz, cum îi stă bine unui amic mai în vârstă. În fond (imi spuneam eu), aș putea să-i fiu tată.

Sau aproape.